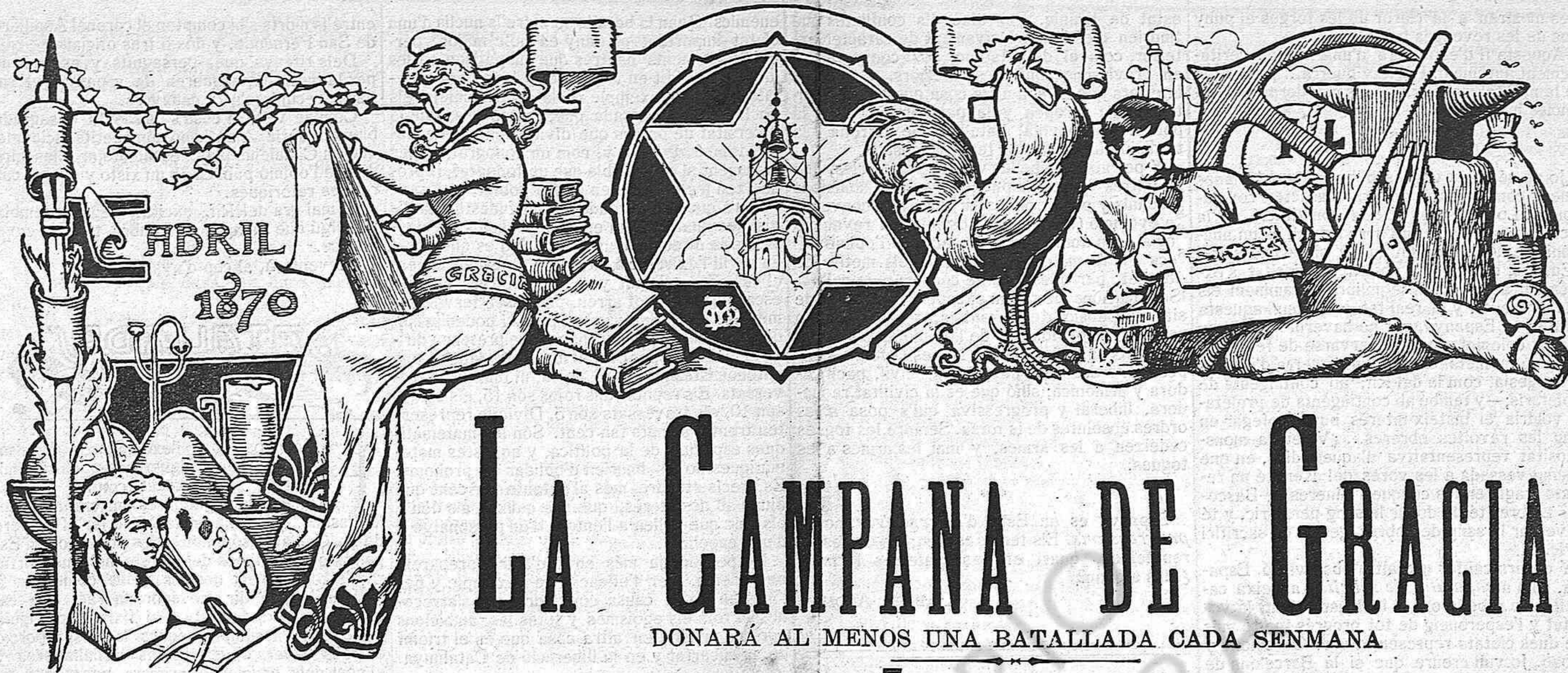

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

ELS TEMPS TORNEN...

Si Cándid hagués de judicar la conducta dels governs espanyols en quant a la guerra del Marroc, se preguntaria, astorat: «¿Fem la guerra pera tenir uns territoris a l'Àfrica, o ocupem uns territoris a

l'Àfrica pera poder fer guerra.» La guerra del Rif ¿es un medi o be es un fi en sí mateixa? Si la guerra que ara hem emprès es un mal gravíssim pera la nació, ja que no's fa ab voluntaris ni ab tropes exclusivament colonials, la conseqüència es que tenim una nació pera la guerra y no una guerra pera la nació.

Escric avui el meu article setmanal en una

tensió d'esperit vibrantíssima. Me sembla haver reculat fins allà al Juliol tragic de 1909, sota la menassa de que la consemblansa de les dues èpoques, aquella y aquesta, continui... Recordeu que aquella època, històricament, serà senyalada com la coexistencia visible y simbòlica de les dues guerres, l'una de protesta contra l'altra: la guerra burgesa, o sia la conquesta

dels negocis nous en les terres invadides, y la guerra social, la reivindicació dels proletaris sacrificats y embrutits per un esclavatge de centuries.

Y avui, mentres els embarcs de reforços enfristeixen els molls andalusos, entre l'aparatós sarcasme de les ovacions oficials, allà al nord, en l'aspra terra varonil, unes vages formida-

El mateix camí que en Maura

—¿Vaig be, bon home?
—Prou!... D'aquí a Melilla, de Melilla al Barranc, y en sent al Barranc, avall sempre.
—¿Es dir que no'm puc perdre?
—Ah, sí!... Com a pèrdreus, es la millor manera.

lo que's vulguí, però de guerra no's pot dir que n'hi hagi.

Es *El Progreso* el qui ha fet aquest admirable descobriment.

«Guerra, no — ha dit:—sangre vertida... sí.»

L'afirmació del diari del *caudillo* no sembla estar gaire d'acord ab la lògica, però quan ell ho diu...

Ell sabrà per què.

Y fins potser per quants.

«Pegaré y pegaré duro, tan duro como el que más.»

Així ha parlat en Canalejas a l'adonarse del giro que prenía la vaga de Bilbao; vaga insignificant en sos comensos, y, de graó en graó, elevada a la categoria de vaga general.

«Pegaré y pegaré duro...»

Ja ho saben els que de bona fe's creien que ab l'adveniment d'en Canalejas s'havien acabat els governs del morro fort.

Don Josep *pegará tan duro como el que más.*

Interinament, pera comensar a provar que les seves amenasses no eren un simple *latiguillo* d'orador fanfarron, ha suspès les garanties constitucionals a la provincia de Vizcaya.

Y además ha fet saber a la nació que, si les circumstancies ho exigeixen, les suspèndrà a tot'Espanya.

¡Com deü riure en Maura, allà a Mallorca!

ALELLA, 12 de Setembre.

En aquesta pacífica població tenim una societat que, a pesar d'anomenarse «Associació de viticultors» podria molt be dir-se'n «Associació d'enganya-pagosos». L'agrupació a que'ns referim es el sindicat «Alella Vinícola».

Aquet sindicat, que estava format en els seus primers temps d'humils culliters, que veien en ell la riquesa del poble, ha vingut a caure en mans d'una junta carca y inquisitorial que va capitanejada per el *Sindic* y el *Propagandista*, aspirant aquest últim a una acta de diputat provincial pera millorar de posició.

Aquet cambi s'ha operat gracies al talent del furibond carlí Bernadés del Rost, (a) el *Propagandista*, qui, començant que pera pasturar en una societat de viticultors els que destorbaven eren els viticultors mateixos, no ha parat fins que s'han donat de baixa la major part d'ells.

A fi de lograr el seu proposit, la junta determina no pagar als socis la part que'ls corresponia pel vi que havien portat al Sindicat, y així succeí durant més de dos anys, y quan, al final, els socis més necessitats van aixecar la veu de protesta, se van trobar ab que el vi que ells haurien venut a 8 o 9 duros, el cobraven a 3. Desseguida comensà la desbandada de socis, ab gran alegria de certs senyors de la junta, que esperen quedar-se sols ab la marca «Alella Vinícola», acreditada ja, pera poder explotar als pobres culliters, doncs sabem que tractaran de comprar el vi de cada un d'ells a un preu miserable, y que, en cas de no

trobar venedors, els faran la competència ab el vi d'Alacant, o de més inferior qualitat, que expendran com a vi llegitim d'Alella.

Aquesta es l'associació que s'anomenava «la salvació del poble», y que serà la seva ruina si l'energia dels bons pagesos no s'imposa.

MARTORELL, 11 de Setembre.

En aquesta vila, per mor de l'amenassa en que estem a causa del cólera, s'ha publicat un bando, en un parrafo del qual se diu que: «Todos los vecinos vienen obligados a regar con soluciones de sulfato de cobre y cloruro de cal, que se les facilitará gratuitamente en la Alcaldía»; y en un altre, que: «Todo el que no cumpla las precedentes prescripciones será castigado conforme a la Ley de Policía de Higiene». Tot això està molt be, però lo bo del cas es que a l'Alcaldia no's *facilita gratuitamente* ni sulfat de coure, ni cloruro de cal, y el pregoner public no's cansa de dir que, ara com ara, no hi ha cap desinfectant d'aquestos.

¿No fora possible que les autoritats s'ocupessin de la salut pública d'aquet poble, ja que l'Ajuntament no més s'ocupa de publicar bandos y no complirlos?

VILAFANT, 6 de Setembre.

Dissabte prop-passat, ab motiu d'inaugurarse l'electricitat, la reputada orquesta d'en «Pep de Figueras» va tocar sardanes, de 9 a 12 de la nit, a la plassa pública, que's vegé molt concorreguda, especialment per l'element jove d'aquet poble. Al mateix temps mereix un aplauso el nostre Ajuntament per haver fet instal·lar llums electricos en tots els carrers, lo qual resulta una millora molt important pera la població.

SABADELL, 12 de Setembre.

¡Quanta feina tenen en les iglesies ab motiu de fer pregaries pera que'l cólera no visiti Sabadell y s'allunyi de les altres poblacions! Y que estan convençuts que, de continuarles diariament (tardar poden), n'han de sortir, ab la gracia de la Verge, y també estic en que no van errats. Però s'exposen a que la gent se torni ximple pregant, esperant el manà, y els pobres veïns del Vendrell y pobles víctimes de la terrible peste's morin de fastic perquè avui no s'auxilia ni viu ningú de pare-nostres. Jo proposo als nostres catolics sabadellencs y ses respectives dames... de casa seva que enviïn als nostres germans dels pobles empestats la meitat de pregaries en diners, puig que la feina que fan es negativa, y lo més practic es aprofitar el temps y demostrar bondat de cor, y creguin que tothom, inclús Deu y la seva mare, els ho agrairan.

L'home felís

An ell no li aneu ab llàstimes, ni ab cabories, ni ab gemecs.

—Miri, senyor Canalejas, que per mor d'aquesta llei hi ha comarques que sofreixen tota mena de torments y's veuen ja a quatre passos d'un desastre financier.—
L'home fa la mitja rialla y, posant fi a l'incident, exclama, girant l'esquena:
—Això no es res!...

—Miri que en aquestes vagues convindria que'l Govern

hi intervingués ab mà ferma, abans no arribi un moment en que, enredades les coses y el foc ja del tot encès, ni la dreta ni l'esquerra vulguin escoltar consells, y s'entauli una batalla que horroritzi l'univers...—
Y en Canalejas contesta:
—Això no es res!

—Miri que'ls queviures puguen, y les mongetes, y el peix, y l'arròs, y les patates s'han enfilat ja a tals preus, que no més poden menjarne els magistrats del Suprem, els generals, els marquesos, els primers contribuents, els senadors vitalicis y els nou ministres del rei...—
Y en Canalejas replica:
—Això no es res!

—Miri que la gent emigra, plena l'ànima de fel, buscant en terres extranyes lo que aquí ha perdut fa temps; miri que'l soroll del dèficit cada dia se sent més; miri que això de Melilla està posantse molt lleig; miri que ja tot trontolla; miri que la ballarem...—
Y en Canalejas contesta:
—Això no es res!

Però... al món «el millor riure es el de qui riu darrer». Demà, quan don Pep s'enfonzi, —y que s'enfonzarà es cert;— quan, mitg cobert de tomatecs, caigui, al fi, de l'escambell y, avergonyit, se lamenti dels tremendos xiribecs que li haurà fet la caiguda, també, rient, li direm:
—Vamos, home, no s'hi enfundi...
Això no es res!

C. GUMA

El primer Congrés de la C. N. del T.

S'ha celebrat a Barcelona el primer Congrés de la Confederació Nacional del Treball, entitat obrera espanyola que representa la tendència sindicalista integral enfront de l'Unió General de Treballadors inspirada en els principis socialistes. Les tasques del Congrés han estat de poca importància. Quasi tots els temes discutits se referien a qüestions d'organització interna de la Confederació. El més important tema ha estat el relatiu al sindicalisme a base multiple, que'ls dele-

gats rebutjaren per 72 vots, contra 4 que n'obtingué una raonada esmena del company Lostau que deia així: «L'adopció ha de deixarse al criteri dels sindicats y localitats, segons la seva particular situació y son modo d'esser, y seria aventurat y contraproduent volguer amidar a tots pel mateix raser.» Es una llàstima que aquesta esmena no fos acceptada.

Entre'ls acords presos el més remarcable es el de la fundació d'un diari, orgue de la Confederació. Pera aplegar un capital destinat an aquest objecte se decidí que'ls afiliats paguessin, durant mitg any, una quota mensual de deu centims y que's fassi una emissió de 9.000 accions d'a pesseta cada una. A nosaltres ens sembla difícilíssim que la C. N. del T. pugui sostenir un diari. Entitats molt més potents no ho han aconseguit pas.

Dels mateixos detalls, donats pel secretari general de la Confederació, se dedueix que la forsa d'aquesta es ben migrada. En un any els sindicats confederats han esmersat 80.000 pessetes en subscripcions per vagues, a favor dels presos per qüestions socials, etc. Actualment hi ha 140 sindicats adherits, ab 26.571 obrers. A Catalunya compta la Confederació ab 78 sindicats, ab 11.889 inscrits.

Pocs sindicats y pocs obrers ens semblen pera justificar les cridories y les menassadores actituds de l'actual directori de la Confederació Nacional del Treball.

A. R. y V.

La victoria es definitiva

ONTRA'ls desitjos dels seus naturals y irreductibles enemics, va fent la República portuguesa la seva via. A les provocacions y a les alarmes fabricades pels seus detractors cuida sovint la realitat d'oposarhi algunes noves al-

tament satisfactories, que, com filles de la veritat, venen a reformar el concepte que'l coratjós esforç acomplert pel poble portugués desde bon principi ens meresqué a tots.

Darrera l'elecció presidencial, que ha portat l'esperit ponderat de don Manuel Aliaga al primer lloc del seu país, arribem en coneixement de que'ls governs d'Inglaterra, Alemanya, Austria, Italia y Espanya han reconegut la República, fet importantíssim que tira tot de cop per terra les conxorxes dels monarquics y reaccionaris, que, de la proclamació de la jove institució cap aquí, han apurat tots els medis pera multiplicarli els entravancs.

Els fets tenen, a l'hora present, més forsa y una més convincent eloqüencia que totes les paraules. La República s'ha aclimatat en terres de Portugal, així per la bondat de la seva causa y l'esforç dels seus defensors, com per haver vist el poble en ella un punt de salvació, després dels excessos y les dilapidacions dels Braganza.

El mellor elogi que de la República podia ferse, el més gros exemple que a les impertinències dels monarquics podia oferirse, ho es la conducta noble y enlairada dels seus homes, que han multiplicat la seva activitat y el seu enteniment pera vencer el món d'obstacles que tot cambi de regim constitucional en sí porta aparellats.

La divina gracia

Per carregosa y incòmoda que sigui la vida que's mena en aquesta odiosa presó, qui sab si el temps s'hi deu escorrer molt depressa, ab tants de cops amagats, d'intrigues y d'ocupacions.

Vespre y dematí, els cardenals s'apleguen a la capella Sixtina pera procedir a l'elecció. S'asseuen, arrenjerats, als setis, tenint cadascú al davant un catleg del sacre colegi pera marcar, mentres se va obrint l'escrutini, el nombre de sufragis donat a cada hu.

Tres cardenals, trets de cada ordre,—bisbe, prebere y diaca—són nomenats cada dia pera presidir l'escrutini, obrirlo y proclamar als elegits.

Cada cardenal comensa fent, a l'altar, el sagrament de que obra sense brigues, ni interès, ni proposit humà, sinó en sa conciencia, pera la major gloria de Deu y el

(Seguirà.)

que en aquet peristil ja hi tenen disset allotjaments, els més còmodes de tots.

Tota la construcció té d'estar acabada en dotze dies. Pera fer entrar els treballadors, les bastides, el fustam, els mobles, els utensilis y tot lo necessari no hi ha més que un porció estret, y alt, que es un balcó al que s'hi puja del carrer estant per una escaleta feta expressa.

¡Penseu quin aldarull y quin enrenou pera construir d'aquesta manera, tot d'un cop, setanta cases dins d'un pis! L'artesa de Roma, per més habitat que estigui a la mandra en el curs ordinari de sa vida, se'n surt ab una activitat sens igual, així que l'ocasió's presenta tan necessaria com apremiant. M'agradaria que vegessiu al palau els obrers, els criats dels cardenals y la colla infinita de badocs que's miren l'anar y venir, el remoure's, el treballar a tota mena de feines ensemps, donar cops y rebren, entrar y sortir per la mateixa porta una fluctuació continua. Es un veritable cau de formigues, un rusc d'abelles. Els treballadors, sense esgargamellarse cridant «guarda», ni pararse un moment davant de la gentada, encarreguen als taulons que porten a coll que'ls obrin camí pels corredors estrets.

Cada allotjament es compost, si fa no fa, de la mateixa manera: una cel·la ab el llit del cardenal, un recambro al costat y una mica d'estudi; una escaleta puja al sostre-mort, aont s'hi arranjen dugues cambres pera'ls famuls. Quan l'espai afavoreix, se pot pendre una poca cosa de més.

Els apositats a la llotja gran, damunt del portal, o sigui el peristil de que us he

parlat, guanyen tota una renglera de barraquetes davant per davant dels apositaments y a l'altre costat del corredor, corresponent a les finestres que donen a fóra. Cada barraqueta serveix d'estudi y de cambra pera juntes.

Si cap endins del palau queda alguna saleta sense eixida, o que no es prou gran pera bastirhi allotjaments o be pera ferne corredor, se deixa tal com es, posanthi no més que la cel·la empostissada pera que hi dormi el cardenal; ja que es regla invariable la de tenir el llit a la cel·la. Aquestos allotjaments són els millors de tots.

El brigant d'en Coscia n'ha arreplegat un d'aqueixa mena, compost d'una bella cambra y de dos recambrons molt bonics. Darrera d'ell, el cardenal de Rohan es qui ha ensopgat el millor. Els allotjaments se rifen. El cardenal de Fleury no podria pas estar pitjor: al cap-d'avall d'unes sales desertes y perdudes. Ara com ara no s'hi amoïna gaire. Però espero veure com se pendrà son jas el cardenal d'Auvernia, al qui tampoc la sort ha afavorit gens; ell que es tan amic de ses comoditats.

El nostre cardenal de Tencia es al bell mitg del peristil, justament davant per davant del balcó gran, damunt del portal major de Sant Pere; com que'l balcó l'han murat, aprofita el vuid fins a la paret interior pera un recambro, passablement espaiós, de son estudi. Lo que es que'l saquejaran y li faran tot a miques quan el papa nou surti an aquell balcó pera donar la benedicció al poble congregat a la plassa de Sant Pere. A més a més s'ha pogut estirar bon tros prenent el lloc de son veí

Molta, el qui no ve al conclave; així es que no s'està massa encongit. Passionei, Aquaviva y l'Infant d'Espanya són també al peristil.

Heu de comptar que un cardenal, tant si ve com si no ve al conclave, ha de pagar la construcció, que li surt sempre a cinc o sis mil francs; perquè Deu sab si's fan pagar cars els treballadors en aquet cas de necessitat.

Cada barraca de fustes està uniformement vestida a la part de fóra ab sarja violada, si es una criatura del difunt Clement XII; verda, si es un cardenal de l'antic colegi. A dins s'amobla com se vol. Ja compendreu que no s'hi posa molt d'aparat. La de l'Infant, que resta per ara inhabitada, es més magnífica que les altres en domassos, paraments de paret y taules de marbre; ab vidres de mirall, els més grans que se li han pogut fer, pera tapar el fustam. Sembla el café del conclave.

Les altres tenen una finestreta quadrada a cada cambra, que pren una mica mica de claror del corredor tenebrós.

Allí s'està prempsat, com arenegades al barril; sense aire, sense llum, ab la candela encesa a mitgdia, ple d'infecció y menjat per les pusses y les xinxes. Serà una estada galdosa la d'aquestos senyors, si no s'afanyen a enllestir la feina abans que arribi la calor. Ja's conta que se'n moren, ordinariament, tres o quatre per conclave.

El camerleng, com a cap de la Cambra apostòlica, té'l dret de manar al conclave y de ferhi observar la policia. El cardenal Anibal Albani, revestit d'aquet carrec, l'e-

El triomf de la República portuguesa es ja innegable y definitiu. Als qui han atentat contra la seva consolidació no'ls queda més remei que inclinar-se y acceptar de bon grat la forsa dels fets, que representa, pera'ls conspiradors, anarse'n a casa seva ab la quia entre les cames.

El reconeixement de l'institució republicana pels grans Estats europeus es una dutxa prou forta pera apagar els més quimerics entusiasmes.

Que als detractors de la República, tant com als seus devots, ens-e serveixin els fets de llissó, sols siga pera poder dir que'l temps no s'ha perdut del tot.

BAC DE RODA

LES VAGUES

En els darrers dies les diverses vagues obres del Nord y el Sud de la península han ofert una agravació extraordinaria que ha obligat al mateix govern a confessar que la situació es gravíssima. A les regions mineres del Nord, sobre tot, el conflicte entre obrers y patrons s'ha convertit notoriament en un moviment revolucionari.

La rigurosa censura establerta per les autoritats no permet conèixer en tota la seva real importància ni ab tots els seus detalls els successos. Sabem que s'ha declarat l'estat de siti, que s'han suspès les garanties constitucionals, que s'hi han enviat milers de soldats, que s'ha intentat volar ponts ab dinamita, que'ls ralls del ferrocarril han sigut aixecats en grans extensions, que hi ha hagut colisions entre'ls vaguistes y els esquirois y entre'ls vaguistes y les tropes. Sembla, doncs, que Asturies y Biscaia se troben en presència d'una veritable setmana tràgica.

L'origen de la vaga? Està en el fet d'haver sigut despatxat injustament un minaire. Molts consideren futil aquet motiu y donen a entendre que lo que succeeix es obra d'una mà oculta. Creiem que'ls que això insinuen pequen d'excessivament maliciosos. N'hi ha mils exemples de moviments formidables que han tingut per causa petits fets. Poden esser citades a dotzenes les vagues produïdes per haverse despatxat a un o a uns quants treballadors.

Aquets petits fets no són més que simples causes ocasionals, gotes que fan vessar el vas, espurnes que abranden els combustibles acumulats. La veritat es que'ls patrons minaires del Nord han creat un règim de feudalisme industrial, l'aplicació del qual als obrers dels nostres dies no pot ferse sense exposarse a greus conflictes, a explosions d'ira y a pertorbacions de l'ordre public. L'esperit que anima als patrons queda prou de manifest en el llenguatge que empleen. Per exemple, califiquen despectivament, agressivament, de *sense patria* als vaguistes de les mines.

L'actitut del senyor Canalejas davant de les vagues es deplorable. Obra com obraria el més conservador dels governants. Ha acudit desseguida al classic procediment espanyol de declarar l'estat de guerra y suspendre les garanties. Ha fet, com a llengua-llarg que es, excessives declaracions, una mica a tall d'en La Cierva, sintetisades per un epigrafe que als telefonemes sobre les vagues posava l'altre dia *La Veu*, y que deia: «En Canalejas ha promès pegar fort.» Ha dit, ademés, que si es necessari enviarà al Nord els 73.000 soldats que hi ha a la península, puig en els demés punts la guardia civil es prou pera mantenir l'ordre. Aquesta tartarinada no escau a un president del Consell.

Potser els fets s'encarregaran aviat de contestar els excessos de llengua del senyor Canalejas.

FULMEN

la bolsa es el termòmetre de la situació política, cal reconèixer que la temperatura que avui rodeja al senyor Canalejas comença a ser, per'ell, bastant desagradable.

Una lleugera ullada als valors publicos ens ho demostrarà facilmente.

Quan en Febrer del 1910 l'«ilustre democrata» va enfilarse al poder, la cotisació dels principals signes de credit era aquesta:

Interior: 86'50.

Amortisable: 102'45.

Exterior: 96'80.

Francs: 6'80 per cent.

Avui, després de dinou mesos de govern ca-

nalejista, heusaquí la situació dels mateixos valors:

Interior: 83'90.

Amortisable: 100'85.

Exterior: 92'72.

Francs: 8'80.

L'eloqüència d'aquets números—no tan brillant, però indubtablement més expressiva que la del President del Gabinet—ho diu tot.

El termòmetre de la bolsa marca fred; un fred molt perillós pera les situacions debils.

En una ocasió en que pot dirse que a Espanya, lo mateix en lo economic que en lo poli-

tic, tot està tremolant, el ministre don Amali Gimeno se'n va cap a les platges del Nord a xalarse y a pendre la fresca.

S'ha de confessar, per xò, que la seva cartera no requereix gaire cuidado.

El senyor Gimeno es ministre d'Instrucció pública.

Y ja se sab que, aquí, als governs monarquics, aquet ram no'ls ha donat mai gran cosa que fer.

Ara més que mai!

El regidor Herrero ha explicat el perquè deixa el carrec. Perquè està mal del cor y

perquè «no creu en en Serrallara, ni en en Mir, ni en molts altres de la seva colla».

A pesar de lo qual fa grans protestes de lerrouxisme y diu que no se separarà del partit.

Que'ns perdoni el regidor dimitent, però aquesta actitut no li escau gaire.

Un Herrero ha de *herrar ó quitar el banco*.

Mirin que n'es de felis aquest home!...

En Canalejas, parlant ab els periodistes:

—Els moros són gent que cambia de criteri ab molta freqüència,

Y no hi va haver cap *chico* de la premsa que sapigués dirli:

—¿Ab tanta freqüència com vostè?

Un català, poeta y autor dramatic, don Josep Calzada Carbó, ha sigut proclamat regidor de Sevilla.

Esperem que en el consistori sevillà posarà ben alt el nom de Catalunya, fent parlar d'ell a l'inversa de lo que aquí fan parlar els regidors forasters que patim.

Y, després de fer vots pera'l seu triomf, no'ns toca sinó afegir:

—*Ahora, que los sevillanos se las compongan con él.*

Cullit al vol en el «Ropero de Santa Lluçia». Dues devotes, una d'elles de la mànega ampla, estan parlant de novenes:

—Ai! Jo sento una gran adoració per Maria!... y sab per què? Pel sol fet portentós d'haver concebut l'infant sense deixar de ser verge.

—Be, això no té cap merit en aquell temps, dos mil anys enrera...

—Què vol dir?

—Que avui, encara que no hagués estat més que pera seguir la moda, ho hauria fet al revés... Hauria deixat de ser Verge sense venirli el *niño*.

Llegim:

«Ha quedat disolta la *Joven Guardia Revolucionaria*»

Y ha plegat el ram no per por, no: per prudencia.

El requeté roig està format per gent sensata, y en les actuals circumstancies s'haurà dit:

—Anemse'n a casa..., o sinó ens perdriem!

A l'arcalde de San Pol li robaren, l'altra nit, uns mitjons, un cobre-llit, dos calsetots y un llenzol. Y, ab l'alegria a la cara, l'home deia pel veinat:

—Encar que en pèl m'han deixat, ningú m'ha tocat la vara.

Un tal Soldevila, *lerrouxisa* de Lleida, ha determinat domiciliarse a Barcelona.

¿En vigilies d'eleccions un traslado aixís, ab un gasto de conductores tan gros com representa?...

Déixinme fer una exclamació en l'idioma d'en Vinaixa:

—Chè! Assò put, y no a roses!

El senyor bisbe, d'ensà de l'estiueig [que's troba molt millor.

Tira peixet! També ens hi trobariem nosaltres.

Com que ha anat cercant la fresca y les comoditats per tots els indrets de Catalunya.

Creç que ja no li queda cap poble per seguir.

Es a dir, sí, un...

El Vendrell.

Durant aquets ultims dies hi ha hagut a Madrid un grapat de consells de ministres.

Això es lo que'ns ha perdut sempre a Espanya.

Molts consells...

Y pocs de bons, perquè, generalment, els fan gent mal *aconsellada*.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Eudald Sala: El jeroglific es, al meu entendre, l'única cosa aprofitable.—I. C.: Farem els possibles de que hi vagi.—E. F.: Lo mateix li dic.—J. P. (Girona): Els versos no són gens correctes.—M. H.: Tan llarga, es impossible.—J. R. D.: Deixi'l estar, cregui'm. Si's tractés d'un assumpte d'interés general el complauriem.—S. V.: Si hi cab, ab molt gust.—M. S. y C.: La carta anirà; la xarada no. Li prego que no escrigui en les dues cares de paper.—Pepitu Utset y Turró: Gracies per la bona intenció, però no'm convenen.—Un que hi era: De coses del teatre rural no'ns en ocupem nosaltres. Això ho havia d'enviar a *La Escena Catalana*.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

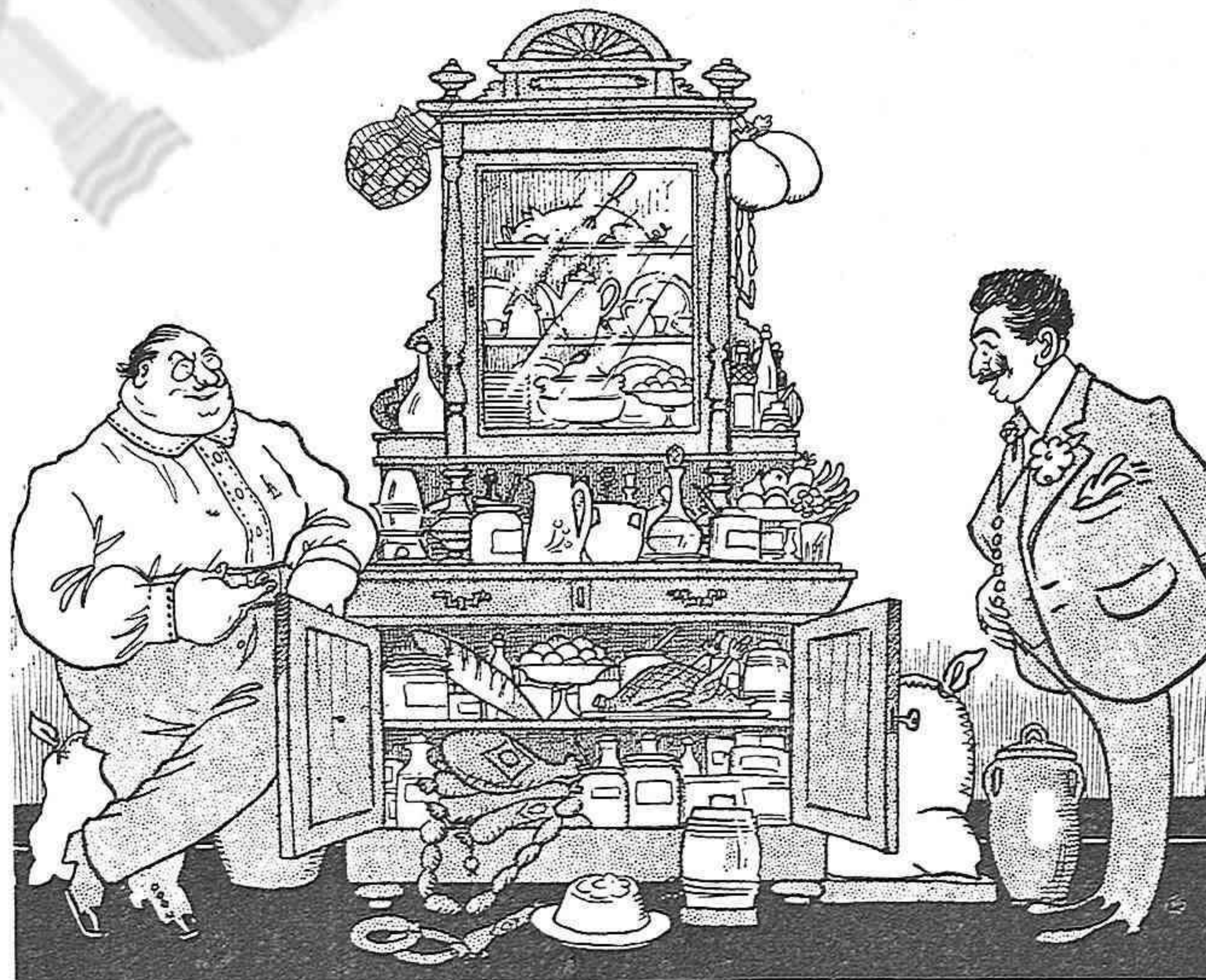
ATRACCIONS CANALEJISTES

Una baixada ràpida

Ab la marxa que du la vagoneta, ¿no es facil que se'n vagi a... la porra?...

Don Alacandro's posa en regla

—¿Fins ara no't recordes de voler ser advocat?

—Oh! Ara pendré el titol... Però, el bufet, parat, ja fa temps que l'hi tinc.